

∞ Proteus ∞

Christian Deterink

De wereld was raar; in verval en in ontbinding. Joran zag, terwijl hij machteloos werd meegesleurd, kromme bomen, met dikke kronkelige takken waaraan bruine bladeren hingen. Hij zag de verdord hangende bloemen in het slappe gras. En dan waren er de ruïnes van gebouwen, waarvan de blijkbaar te zware daken waren ingezakt tussen de resten van de nergens rechte muren.

Het monster sleurde hem verder over het kronkelige pad, zoals dat voor zijn gevoel al eeuwig had voortgeduurd. In het schaarse licht van de purperblauwe, apocalyptische hemel had Joran zijn ontvoerder nog niet echt goed gezien, maar genoeg om te weten dat het een gedrocht was, een wezen met een verwrongen kop, waarin een misvormde muil onafgebroken grijnsde. Het had hem op een volmaakt onbewaakt moment, toen hij door de straat liep met zijn broer, vastgegrepen en meegetrokken deze verschrikkelijke wereld in.

Ze bereikten de top van een heuvel, van waaruit de krater voor het eerst zichtbaar was. Bij het zien ervan sloeg de angst Joran om het hart. Uit de krater pulseerde een dan eens rood, dan eens blauw-achtig licht. Alsof er een radioactieve meteoriet was ingeslagen. Maar Joran wist meteen dat het veel meer was dan dat: het was het pure kwaad. Hij probeerde zich wanhopig te bevrijden, maar het monster had zijn arm in een stevige greep en sleurde hem mee het dal in. “Nee”, schreeuwde Joran en hij bleef schreeuwen tot ze de rand van de krater bereikt hadden.

Naar adem happend werd Joran wakker. Onbeholpen tastte hij naar de schakelaar en pas toen hij het had gevonden en zijn kamer zich vulde met gelig licht, zakte hij neer in het door zijn eigen zweet klam geworden kussen. Hij keek rond in zijn slaapkamer en ondanks de bekende dingen; de Star Wars poster op de muur, zijn oude knuffelbeer in een hoek en het bouw pakket op het dressoir, was het alsof hij hier voor de eerste keer was. De beelden uit zijn nachtmerrie verdwenen snel, en hij zuchtte dankbaar. Alsof ze niet konden bestaan bij de realiteit van de echte wereld en net zoals vampiers bang waren voor het licht. Maar toch had hij het onheilspellende gevoel dat zijn nachtmerrie te echt was om helemaal te verdwijnen.

Hij keek op zijn wekker. 5:14 uur. Hij wist dat hij niet meer zou kunnen slapen...

Maar op de nacht volgt altijd de dag en toen Joran eindelijk kon opstaan en beginnen aan de dag verdwenen zijn dromen al snel helemaal naar de achtergrond. Eenmaal opgeslokt door de drukte en beslommingen op school was het zelfs alsof de nachtmerrie er nooit geweest was. Ze waren hard aan het oefenen voor de Cito-toets die zich over een maand zou aandienen en Joran had hier

alle aandacht voor nodig. Hoe graag wilde hij immers een hoge score halen, om maar niet onder te doen voor zijn oudere broer en net als hij naar het gymnasium te kunnen...

De nachtmerrie zou de hele dag niet meer door zijn hoofd hebben gespeeld, als er niets iets raars was gebeurd tijdens de gymles, later op de middag. Ze deden paaltjevoetbal, waar Joran altijd vol overgave aan meedeed.

Op een bepaald moment rende hij achter de bal aan toen hij opeens een steek in zijn been kreeg en van pijn begon te hinken. Zijn meester floot om het spel stil te leggen en vroeg wat er met hem was. Toen Joran op hem toestrompelde, schoot hem opeens een flard van zijn nachtmerrie door zijn hoofd: hoe het misvormde monster ook had gehinkt, toen hij hem had meegetrokken... Op de een of andere manier beangstigde het hem...

Zijn meester nam hem bezorgd apart en vroeg wat er was. Toen Joran geen antwoord kon geven, liet hij hem recht tegen de muur staan. Hij bekeek hem onderzoekend en Joran wist toen nog niet dat het ene woordje dat hij uit zou spreken het startsein zou zijn van een stortvloed waar hij spoedig geheel door zou worden bedolven.

“Scheef.”

Die avond vertelde Joran bij het eten tegen zijn moeder over het voorval en dat zijn gymleraar voor hem een afspraak had gemaakt bij de schoolarts. “Ach, het zijn maar wat groeipijnen”, stelde ze hem gerust, terwijl ze de aardappels oplepelde, “er is vast niets aan de hand”. En met die woorden was het afgedaan, voor even...

Een paar nachten later droomde Joran weer slecht en het vreemde was dat die doorging waar de vorige droom gestopt was. Het monster had hem nu meegevoerd naar de rand van de krater en hier draaide hij hem naar zich toe, om vervolgens allebei zijn handen met de zijne vast te pakken. Joran's handen verdwenen geheel in de misvormde klauwen van het wezen, waaraan nauwelijks vingers te onderscheiden waren.

De angst verteerde Joran: hij beseftte dat er iets verschrikkelijks stond te gebeuren, maar tegelijkertijd wist hij niet wat het was. Intussen probeerde hij vooral niet het monster aan te kijken, maar hij kon niet verhinderen glimpen van hem op te vangen. De kop van het monster leek te zijn uitgetrokken, waardoor alles scheef leek te staan en uit verhouding, als in een lachspiegel. Het haar op zijn kop leek op dat van een ragebol. De kleine starende oogjes stonden scheef, net als de mond. Zijn lijf leek het abstracte werk van een surrealistische kunstenaar, met slechts ruwe suggesties van ledematen en romp. Eén van de poten van het wezen was veel te groot en dat gold ook voor één van de ... armen ... waarmee het Joran vasthield.

Het monster siste iets, als in een bevel en trok Joran omlaag tot ze allebei in een min of meer geknieelde houding tegenover elkaar zaten. Alsof ze samen -hoe heette het?- een spiritische séance hielden, zoals hij wel eens op televisie had gezien. Maar dit was veel erger. Want een moment later leek het alsof, in de paarsige gloed van de meteoriet, de giftige energie van het monster in zijn lijf werd losgelaten. En sloeg de pijn toe...

Joran werd hijgend en zwetend wakker en bleef minutenlang krachteloos liggen, terwijl er maar één vraag door zijn hoofd spookte: konden nachtmerries wel zo levendig worden, wat ze echt lichamelijke pijn veroorzaakte? Maar toch was het zo, Joran voelde de pijn nog steeds in zijn armen en benen, hoewel die nu wel snel wegzakte. Hij voorvoelde dat er iets ergs met hem aan het gebeuren was. Alsof de nachtmerrie erin geslaagd was tot in zijn echte bestaan door te dringen.

Met een knagend voorgevoel bezocht hij later die dag de schoolarts. Diens ernstige blik stelde hem allerm minst gerust. Meteen werd een tweede afspraak gemaakt en toe Joran die middag zijn moeder daar van op de hoogte bracht, trok ook zij een bezorgd gezicht.

Joran vertelde haar over zijn dromen. Over het monster, dat die hem echt pijn had gedaan. Maar dat het ene met het andere te maken had, geloofde ze niet.

“Je voelde in je slaap misschien pijn en vertaalde dat in je droom... Net zoals je een sirene of zo opneemt in je droom, zo gaat dat soms...”

Joran knikte, maar was niet overtuigd.

Die nacht bleven de nachtmerries uit, net als de weken en maanden die zouden volgen, maar alhoewel Joran daar aanvankelijk heel opgelucht door was, verdween ook dat gevoel al snel. Want hij besepte dat de nachtmerrie zich wel eens echt kon hebben verplaatst naar het echte leven... Het tweede bezoek aan de schoolarts volgde, nu met zijn moeder. Eentje die het begin zou inluiden van een lange rij aan doktersbezoeken... Want in de weken erna volgden er nog vijf, waarin Joran werd onderzocht door drie verschillende artsen.

En tenslotte volgde de onthutsende diagnose. Proteus-syndroom. Een term die Joran niets zei, maar die er op neer leek te komendat je niet groeide zoals hoorde. Of zoals zijn moeder uit een medisch handboek voorlas: “Het Proteus-syndroom wordt gekenmerkt door overmatige of asymmetrische ongelijke groei en van delen van het lichaam.”

Joran kon zich er maar weinig bij voorstellen, maar hij wist wel dat het erg was, anders had zijn moeder niet steeds zo gehuild. En ook hij had gezien wat de dokters de laatste weken hadden gezien: dat zijn ene been merkbaar groter was dan zijn andere. En, het was hem nooit eerder opgevallen, maar precies hetzelfde leek het geval te gaan worden met zijn hand.

Het Proteus-syndroom, hoe was het mogelijk? Zijn arts vertelde dat de statistieken uitwezen dat er in de hele wereld maar 200 mensen met de aandoening waren. Slechts 200! En uitgerekend hij...

Joran kon er niet over uit hoe onrechtvaardig was...

Maar natuurlijk ging het leven gewoon door, dat liet zich door niets tegenhouden, als een rivier dat een bedding moest vinden, al was het dan over ruwe rotsbodem. En alhoewel Joran iets minder makkelijk begon te lopen en soms pijn had, bleef hij gewoon naar school gaan en met vriendjes spelen.

Het was pas toen hij weer nachtmerries kreeg dat hij weer echte angst begon te voelen.

Het was op zomaar een nacht, ongeveer drie maanden na de diagnose en nog iets meer sinds zijn laatste nachtmerrie, dat Joran overeind schoot in zijn bed en het uitschreeuwde. Hij was bezweet over zijn hele lichaam en lag nog maar half over de verwrongen lakens, alsof hij tijdens zijn slaap enorm had liggen draaien.

Met haastig zoekende vingers vond hij zijn leeslampje en klikte het aan. Maar de beelden van de nachtmerrie vervaagden niet zoals de vorige keren, alsof ze aan kracht hadden gewonnen.

Hij had zich weer aan de rand van de krater bevonden, in die vreemde zittende houding tegenover het monster. Het kwijl liep uit zijn openhangende mond en zijn rare scheefgetrokken kop. Joran probeerde zich los te rukken, maar de waggelijke klauwen van het schepsel hielden hem nog steeds stevig vast.

En opnieuw kwam de pijn in golven op hem af. Het monster boog zich naar hem toe en alhoewel Joran zich probeerde af te weden, kon hij niet voorkomen dat het monster iets in zijn oor siste. In zijn stem klonken woede en afgunst.

Met de walgende stank van de adem van het monster in zijn neus was Joran wakker geworden. Maar zelfs nu hij wakker was bleven de beelden maar door Joran's hoofd schieten. De kromme benen, de uitstupsels op zijn lijf waar ze niet moesten zijn, de waanzinnige gepijnigde blik in zijn rode ogen, het was afschuwelijk...

Hij merkte niet eens dat zijn moeder de kamer in was gestormd en hem in haar armen had genomen.

“Arme jongen”, fluisterde ze, “arme jongen.”

Pas nu begreep Joran wat het monster hem had toegebeten.

“Ik was ooit zoals jij...”

Die nacht sliep Joran nauwelijks meer en liet hij, onder goedkeuring van zijn moeder, het licht in zijn kamer aan. Maar zoals altijd won het licht het uiteindelijk van het donker. En toen Joran weer naar school liep en in het stralende licht leken zijn nachtmerries alweer veel minder erg. Hij was toch een grote jongen, dacht hij, hij liet zich toch niet bang maken door een slechte droom?

Die middag na school praatte hij met zijn moeder over de nachtmerries. Over hoe bang hij was van het monster, bang voor wat nog komen moest. En dat hij echte pijn voelde. Zijn moeder woude met haar hand door zijn haar en zei dat het heel begrijpelijk was, die angst- en pijngevoelens, na alles wat er gebeurd was. Hij moest er maar niet aan denken en sterk zijn. En als hij nog een keer naar droomde, moest hij het maar zeggen.

Ze bedoelde het goed, begreep Joran, maar ze begreep hem niet. Hoe kon ze ook? Hoe kon ze begrijpen dat de ziekte en de nachtmerries direct met elkaar in verband leken te staan?

In de weken die volgden had hij geen dromen meer en leek het ergste achter de rug te zijn, alhoewel hij soms behoorlijke pijn had en steeds meer moeite had te lopen met zijn slechte

rechterbeen. Zijn klasgenoten hadden inmiddels zijn vergroeiingen opgemerkt en pestten hem ermee dat hij twee verschillende schoenen droeg en scheef liep. Hé, klompvoet! of Freak! schreeuwden ze. Maar dat kon Joran nauwelijks deren.

Hij had het alleen soms moeilijk als hij dacht aan wat de dokter laatst had gezegd over Proteus. Dat het niet te genezen was en dat het steeds erger zou worden. Dat hij binnenkort voor het eerst geopereerd zou moeten worden. Joran probeerde dan met zijn handen zijn rechteronderbeen te omvatten en merkte dat dat steeds moeilijker werd.

Andere keren, bijvoorbeeld als één van zijn vriendjes had gezegd dat hij toch niet bij hem kwam spelen, wat de laatste tijd veel vaker voorkwam, dacht hij weer aan zijn nachtmerrie en wat het monster had gezegd toen die boven op hem lag: “Ik was ooit zoals jij!” Het beangstigde Joran en hij wist dat hij nog niet van hem af was, dat monster.

Zijn voorgevoelens bedrogen hem niet. Een kleine week later droomde Joran opnieuw van het monster. Nog steeds had het zijn beide handen vast, zo stevig vast dat het pijn deed.

Maar dat was nog niets vergeleken met de pijn die volgde toen zijn kwade energiegolven weer door Joran's lijf schoten. Er schoot Joran een nieuw, verschrikkelijk idee te binnen. Het leek wel alsof het monster iets aan hem probeerde over te dragen. Alsof de handen waar hij Joran mee vast hield, de polen waren van een accu die met electriciteit moesten worden gevuld. Maar waar vulde het monster hem dan mee?

Joran worstelde wanhopig in een poging te ontkomen. Maar het was zinloos. Terwijl de pijn door zijn lijf golfde, alsof het een wezen op zichzelf was dat zich een weg door zijn lijf baande, merkte hij dat de meteoriet onderin de krater feller leek te beginnen te schijnen. Het leek wel of de meteoriet, of wat het ook was, iets uitstraalde, iets zuiver kwaadaardigs... Tegelijk rook hij het, een beetje zoals de lucht van de suikerfabriek in zijn dorp kon ruiken als de wind verkeerd stond. Maar dan was het smeriger, alsof het niet alleen verbrande bieten waren die hij rook, maar ook verbrande ... Hij dwong zichzelf de gedachte niet af te maken.

Het monster trok hem naar zich toe en Joran was gedwongen om hem in zijn krankzinnige angstwekkende ogen aan te kijken. Het monster lachte en kraste met een stem die nauwelijks was te verstaan:

“Anders, nu wordt alles anders.”

Het monster sprong op, liet hem aan één hand los en trok hem mee. Joran krabbelde moeizaam achter hem overeind. Hij werd meegetrokken naar de uiterste rand van de krater.

Nu pas zag Joran voor het eerst zijn ontvoerder goed. Zijn silhouet was scherp afgetekend het zieke licht dat zich vanuit de krater verspreidde. En wat hij zag deed hem de adem stokken. Het monster had een veel menselijker gestalte dan hij steeds had gedacht. Het had alleen één been dat veel groter was dan het andere, veel te grote voeten, één verwrongen hand, een raar uitstulping bij de rug en een scheefgetrokken hoofd. Toen begreep Joran het. Hij zag eruit als... Proteus.

Toen zijn moeder hem de volgende ochtend vond, zat Joran op de grond bij het bureau in de studeerkamer. Hij had de dossiermap op zijn schoot, die zijn moeder blijkbaar had samengesteld

over zijn ziekte, maar nog nooit aan hem had laten zien. Joran had een aantal foto's naast zich uitgespreid. Ze toonden een aantal Amerikaanse en Engelse patienten in vergevorderde stadia van de ziekte. De meesten waren inmiddels gestorven, vaak door complicaties na een operatie, had hij gelezen. Joran merkte door zijn tranen heen hoe geschrokken zijn moeder was.

“Het monster, Proteus is het monster”, bracht hij uit voor hij in huilen uitbarstte.

Zijn moeder zeeg voor hem neer, griste haastig de foto's naast hem weg en nam hem toen haar armen.

Later die ochtend probeerde Joran het aan zijn moeder te vertellen. Hoe hij in zijn nachtmerrie werd gegijzeld door een monster, die eruit zag als... die personen op die foto's. Hij was gek geworden en wilde in zijn wraak ook hem kapotmaken, zoiets. En daarom was hij naar die vreselijke plek gebracht, waar hij zou worden misvormd door zijn kwade straling. Om net als hem te veranderen in ... een monster.

Natuurlijk begreep zijn moeder hem niet. Wat haal je je toch allemaal in je hoofd? zei ze, en: Die fantasie van je slaat op hol! En hierna was voor haar de kous af. Ze verontschuldigde zich ervoor dat ze hem niet alles had laten zien, maar dat was omdat ze hem wilde sparen. Want hij zou een zware tijd tegemoet gaan.

Het klopte natuurlijk wat zijn moeder zei. De maanden die volgden werden zwaar en pijnlijk voor Joran. Hij werd onderworpen aan twee operaties, waarin zijn veel te grote been werd ingekort en zijn hand zoveel mogelijk werd hersteld. Maar Joran voelde hoe de ziekte steeds krachtiger in hem woekerde en hoe het zijn lijf misvormde. Groeipijntjes, had zijn moeder het niet ooit zo genoemd, dacht hij cynisch.

Maar ondanks alle praatjes van zijn artsen en moeder, over deze genetische aandoening en het tegengaan van overmatige en asymmetrische vergroeiing, wist hij precies waar het aan lag. Hij werd door het monster, dat hij Proteus was gaan noemen, blootgesteld aan de ongenaakbare kwade krachten die in zijn lijf tekeer gingen. Maar niemand wilde hem geloven en dat gaf hem een nog meer verloren gevoel dan de voortschrijdende ziekte zelf.

En nog steeds waren de nachtmerries niet verdwenen. Op een nacht bevond Joran zich opnieuw aan de rand van de krater met het mismaakte schepsel dat hij voor zichzelf Proteus was gaan noemen. De meteoriet straalde nu als nooit tevoren en zette de hele omgeving in een paarsige gloed.

Proteus trok hem naar zich toe en machteloos moest hij toezien hoe het monster zijn handpalmen tegen de zijne plaatste. En toen gebeurde er iets bijzonders: er begon zich een vlies tussen hen te vormen. Een soort onzichtbaar scherm. Het leek een beetje op zo'n krachtveld, dat hij wel eens had gezien in Star Trek, een science fiction serie op televisie die hij volgde maar nog niet helemaal begreep.

Het scherm had zich nu helemaal opgebouwd tussen hun beide staande gestalten in en het begon te flikkeren, alsof het steeds vaster werd. Het lichtte op als een spiegel en tot zijn grote schrik zag Joran zijn eigen gestalte erin weerspiegeld.

Alhoewel, het was hem wel, maar toch niet helemaal... Hetzelfde moment verdween de spiegel weer en zag hij weer het monster voor hem, dat hem gemelijk toegrijnsde, alsof hij op de hoogte was van een afschuwelijk geheim. Hierna lichtte de spiegel weer op en zag hij zichzelf. Nu pas besepte Joran wat er anders was, zijn misvormde hand groeide groter en schever, net als zijn been. Een schreeuw van ontzetting steeg op vanuit zijn borst, maar hij kon niet schreeuwen.

Op dat moment vervaagde de spiegel opnieuw en zag hij het monster weer. En hij zag hoe diens misvormde armen langzaam begonnen te krimpen en er steeds meer als gewone armen begonnen uit te zien. Ook het scheve gezicht van het monster trok langzaam recht, terwijl de grijns in het gezicht steeds breder werd.

“Voel je het al”, werd hem toegesnauwd, “voel je al wat er gebeurt? Zie je het?”

Joran zag zijn eigen gestalte. Zijn gezicht leek nu een beetje scheef te zijn gaan staan en aan zijn ene hand waren nauwelijks nog vingers te onderscheiden. Hij zag wat het monster bedoelde en bij het besef wat er echt gebeurde weldde er opnieuw een schreeuw in hem op: het monster veranderde in hem en hij veranderde in het monster...

Een week later gingen zijn moeder voor de zoveelste keer naar de arts die hem nu al een tijd behandelde. De dokter was meteen bij hun binnenkomen al in een bedrukte stemming en deelde Joran en zijn moeder mee dat ze nog steeds machteloos stonden tegenover zijn ziekte. Met een ernstig gezicht deelde hij mee dat ze er rekening mee moesten houden dat de ziekte verder zou doorwoekeren, uiteindelijk ook naar zijn andere lichaamsdelen. Toen zijn moeder vroeg of daaronder ook zijn hoofd moest worden verstaan knikte de arts mismoedig.

Niet zijn gezicht, riep zijn moeder wanhopig uit. Ze had altijd gezegd dat ze blij was dat tenminste zijn engelengezichtje, zoals ze altijd zei, niet was aangetast door Proteus. Nu werd ook die laatste zekerheid bedreigd. De wanhoop en afschuw die Joran op dat moment bij zijn moeder voelde bedroefde hem diep. Maar het bracht ook iets nieuws in hem los. Woede. Het verwonderde hem...

Toen zijn moeder haar tranen had gedroogd, ging de arts door. Hij wilde een nieuwe medicatie proberen. Iets experimenteels, iets wat nog nooit eerder geprobeerd was. Maar hij had er vertrouwen in dat het wel eens kon werken.

Joran merkte hoe er weer een beetje hoop verscheen in de ogen van zijn moeder.

“We doen het”, zei ze tenslotte.

Joran was het roerend met haar eens.

De nieuwe medicatie was al weken geleden begonnen, vooralsnog zonder enig resultaat, toen Joran opnieuw terugkeerde naar de verschrikkelijk wereld uit zijn nachtmerries. Hij wist nog niet dat het de laatste keer zou zijn.

De medicaties hadden hem inmiddels ernstig vermoeid en hij had de laatste dagen alleen maar op bed gelegen, slap en krachteloos. En met de kracht in zijn lichaam was ook zijn hoop begonnen weg te slijpen. Steeds weer zag hij hem en het monster voor zich. Elkaars spiegelbeelden. Hij werd hem en andersom. Het was zo oneerlijk en tegelijkertijd zo onstopbaar...

Maar op het zelfde moment voelde Joran nog steeds die woede die in hem ontstoken was. Woede voor wat hem werd aangedaan, hem en zijn familie. Woede tegen dat verschrikkelijke monster. En Joran beseftte steeds meer dat het tijd was om op te staan, om iets te doen. Vanaf het begin had hij geweten dat niemand iets voor hem kon doen, zijn moeder noch zijn artsen. Hij moest het zelf doen. Hij moest zelf afrekenen met zijn dromen.

Ze stonden nog steeds tegenover elkaar, Proteus en hij. Hun beider handen stevig in elkaar geklonken. Aan de rand van de krater werd hij geofferd, beseftte Joran. Het monster offerde hem om zichzelf te bevrijden.

“Je kunt het niet stoppen, je kunt het niet”, siste hij.

Maar Joran voelde in zich een kracht die hij in de echte wereld niet meer had. Diep in hem welder iets op naar de oppervlakte, iets dat steeds sterker werd. Er bouwde zich iets in hem op, en Joran merkte afwezig op dat ook Proteus het opmerkte en hem onrustig maakte.

Tenslotte brak zijn furie los in één enkele schreeuw, een oerschreeuw. En met die schreeuw wierp Joran zich naar voren, om zijn tegenstander omver te werpen.

Dat had Proteus blijkbaar niet verwacht. Hij probeerde zijn evenwicht te bewaren, maar viel naar achteren, met Joran op hem. Zijn greep verslakte en Joran wist zich te bevrijden en sprong op.

“Klootzak”, schreeuwde hij uitzinnig, “klootzak!” Hij schopte een paar keer naar hem.

Proteus krabbelde, liggend op de uiterste rand van de krater, overeind, maar nu Joran eenmaal vrij was, was hij niet van plan Proteus nog te laten ontsnappen. Met zijn hoofd als stormram sprong hij naar voren. Hij raakte de halfopgerichte Proteus vol in de romp. Een gedempte “oef” klonk, voor Proteus naar achteren werd geworpen. Zijn graaiende armen probeerden houvast te vinden maar vonden niets. Toen hij met uitpuilende ogen van angst merkte hij dat er niets meer was tussen hem en de meteoriet in de krater, probeerde hij Joran vast te pakken om hem tenminste in zijn val mee te sleuren. Maar Joran wist zich met een uiterste krachtsinspanning zijwaarts te werpen. Rollend op de uiterste rand van de krater zag hij hoe Proteus over de rand viel. Haastig krabbelde hij naar voren om te zien wat er gebeurde. Proteus viel midden op de paarsige meteoriet en schroeide weg, als een vliegje op een gloeilamp. Groenige rook steeg op, alsof hij uit nauwelijks meer dan gas had bestaan.

Joran wilde zijn hoofd al wegdraaien toen hij zag dat ook de meteoriet zelf, of wat het ook was, begon te flikkeren, alsof het kortsluiting had gemaakt. Tot zijn grote opwindung zag Joran hoe de paarsige gloed uiteindelijk vervaagde en de meteoriet doofde, tot het niets meer was dan een grote steen. Dood.

Joran draaide zich uitgeput op zijn rug en kon alleen nog maar naar de hemel staren. Intens vermoeid en ontzettend opgelucht en blij. Want hij had het monster verslagen, beseftte hij!

En terwijl hij daar lag aan de rand van de krater, vervaagde ook de paarsige gloed in de hemel om te veranderen in helderblauw. Vanuit zijn ooghoek dacht Joran zelfs te zien dat de kromgetrokken bomen zich weer optrokken naar het goede licht.

Toen Joran die ochtend wakker werd voelde hij zich voor het eerst in tijden weer wat beter. Hij had zelfs kracht genoeg om op te staan. Zijn moeder was verbaasd om hem aan de ontbijttafel, maar leek blij om hem te zien. Koester al het goede, dat had ze altijd gezegd.

“Zo, vandaag is de grote dag”, zei ze opgeruimd. Ze bedoelde natuurlijk dat ze vandaag de definitieve uitslag zouden krijgen of de medicatie had aangeslagen.

Joran lachte en ging zitten, “Het wordt goed nieuws ma, dat weet ik zeker!” Hij zei het alsof het een zekerheid was, en zo voelde hij dat ook.

Zijn moeder glimlachte moedig naar hem en schoof hem een ontbijtbordje toe.

“Cornflakes?”, vroeg ze.

